

Dániel könyve – Százharmincegyedik rész

A prófétaí szövedék feltárása: a Jelenések könyvétől a jelen valóságáig húzódó összefüggések feltárása

Jeff Pippenger
2024-03-12

Előző cikkeinkben megállapítottuk, hogy a milleriták felismerték: ők teljesítik be a tíz szűzről szóló példázatot, Habakuk könyvének második fejezetét és Ezékiel könyvének tizenkettedik fejezetét, a huszonegytől a huszonnyolcadik versig. Az Ezékielnél található versek rámutatnak arra, hogy amikor e három prófétaí szakasz az utolsó napokban tökéletesen beteljesedik, „minden látomás hatása” be fog teljesedni. White testvérnő szintén foglalkozik ezzel a jelenséggel.

„A Jelenések könyvében a Biblia valamennyi könyve találkozik és végződik. Itt található Dániel könyvének kiegészítése. Az egyik prófécia; a másik kijelentés. A lepecsételt könyv nem a Jelenések könyve, hanem Dániel próféciájának az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik. Az angyal ezt parancsolta: „Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig.” Dániel 12:4.” Az apostolok cselekedetei, 585.

A tíz szűzről szóló példázat betű szerint megismétlődik a száznegyvennégyezer elpecsételésének idején, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, és akkor ér véget, amikor az ajtó bezárul a balga szüzek előtt a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél. A történelemnek abban az időszakában minden látomás hatása megjelenik abban, amit ez fejez ki: „a Biblia valamennyi könyve ott található és végződik.”

Az előző cikkben az értelmezés olyan alapját építettük fel, hogy feltárjuk a történelemnek azt a külső vonalát, amelyet Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse ábrázol, s amely a földi vadállat republikánus szarvának politikai történetét jeleníti meg. Ez a történelem párhuzamosan halad a földi vadállat valódi protestáns szarvának vallási történetével. Azonosítottunk néhány prófétaí vonalat, amelyek a földi vadállat republikánus szarvával foglalkoznak, és ezeket azokat a prófétaí történelemre helyezzük rá, amely a vég idején, 1989-ben kezdődött.

A földből feljövő fenevad prófétaí időszaka, amely 1776-ban kezdődött, és 1798-ban, a vég idején zárult le, az a vonal, amelyet fel kívánunk használni annak érdekében, hogy együvé hozzuk mindazokat a vonalakat, amelyek jelenleg fejtik ki hatásukat. Az 1776-tól 1798-ig terjedő időszak az Alfa és az Omega jellegzetes ismertetőjegyét viseli, mert törvényhozói cselekedettel kezdődik és végződik, ami egy nemzet beszéde.

„A nemzet szava törvényhozó és bírói hatóságainak cselekvésében nyilvánul meg.” A nagy küzdelem, 443.

A földből feljövő fenevad egyik elsődleges jellemzője a beszéde. Az Egyesült Államok Alkotmánya isteni ihletésű dokumentum volt, amely megnyitotta a kapukat a vallási és politikai szabadság előtt, és ezáltal elnyelte az üldöztetés „áradatát”, amelyet Európa királyai és a katolikus

egyház évszázadokon át árasztottak.

És a kígyó a szájából vizet bocsátott ki az asszony után, mint egy folyót, hogy a folyó elragadja őt. De a föld segítségére lett az asszonynak, és a föld megnyitotta a száját, és elnyelte a folyót, amelyet a sárkány a szájából bocsátott ki. Jelenések 12:15, 16.

A földi fenevad uralmának végén, mint a bibliai prófécia hatodik királysága, ismét szólni fog, de akkor sárkányként fog szólni, a vasárnaptörvény kikényszerítése által.

És láttam egy másik fenevadat feljönni a földből; és annak két sarva volt, a Bárányéhoz hasonló, és úgy szólt, mint a sárkány. Jelenések 13:11.

A földből feljövő fenevad 1798-ban, a hatodik királyságként kezdődött, amikor a pápaságot megfosztották erejétől.

„És amikor a pápaság, erejétől megfosztva, kénytelen volt felhagyni az üldözéssel, János egy új hatalmat látott felemelkedni, hogy visszahangozza a sárkány szavát, és továbbvigye ugyanazt a kegyetlen és istenkáromló munkát. Ezt a hatalmat, az utolsót, amely háborút visel az egyház és Isten törvénye ellen, bárányhoz hasonló sarvú fenevad jelképezte.” Signs of the Times, 1899. november 1.

1798-ban, amikor a pápaság halálos sebet kapott, az Egyesült Államok megszólalt, és amint az Alpha és Omega esetében mindig így van, a kezdeti megszólalás előképezte a végi megszólalást. Az 1798-as Idegenrendészeti és Lázítási Törvényeket törvényerőre emelték, előképezve azokat a törvényeket, amelyeket a vég idején vezetnek be az illegális bevándorlás és a média kezelésére.

Az általunk vizsgált, 1776-tól 1798-ig terjedő időszak az Alfa és az Ómega ismertetőjegyet hordozza, mert az elején azonosítja a Függetlenségi Nyilatkozat „szólását”, amely az 1798-as Idegen- és Lázítási Törvények előképe. Ennek az időszaknak a közepén található az Egyesült Államok Alkotmánya. Ez az időszak prófétai ábrázolását adja a földből feljövő fenevad uralmának, mert bárányként kezd szólni, de az időszak törvényhozással végződik, amely a sárkányt jeleníti meg. De amint gyakran történik, egy dolog kezdete és vége ellentétekkel áll összhangban. Az időszak első útjelzője az utolsó útjelzőben jelenik meg, a középső útjelző pedig az Egyesült Államok Alkotmánya volt, amelyet TIZENHÁROM állam ratifikált. A héber „igazság” szó a héber ábécé első betűjéből, majd a tizenharmadik betűből, végül az utolsó betűből áll.

Az az időszak, amelyet most vizsgálunk, magán viseli az Elsőnek és az Utolsónak, aki az Igazság, a kézjegyet. Ez az időszak olyan korszakot jelképez, amely a földi fenevad uralmának kezdetéhez vezet mint a bibliai prófécia hatodik királysága, és ezért olyan korszakot is jelképez, amely a földi fenevad uralmának végéhez vezet mint a bibliai prófécia hatodik királysága. Ez az időszak a vég idején, 1989-ben kezdődött. Az 1776-tól 1798-ig tartó időszakot rá kell helyezni az 1989-től a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig terjedő időszakra, amikor a földi fenevad úgy szól, mint a sárkány, amint azt az Alien and Sedition Acts jelképezi.

Érdemes egy másik prófétai igazságot is bevonnunk tanulmányunkba. Ez az igazság a „vég idejének” olyan jelképi eleme, amelyet gyakran figyelmen kívül hagynak. A laodiceai adventizmus nagyon is tudhatja, hogy 1798 volt a „vég ideje”, ám megértésük rendszerint itt véget ér, mert

fogalmuk sincs arról, hogy minden reformvonal párhuzamos a többi reformvonallal. Minden reformvonal a „vég idejével” kezdődik.

Mózes Krisztus előképe volt, és Mózes ezt a tényt közvetlenül ki is jelentette, Péter pedig megerősítette azt az Apostolok Cselekedeteinek könyvében.

Prófétát támaszt neked az Úr, a te Istened, te közüled, a te atyádfiai közül, olyat, mint én: őrá hallgassatok. 5Mózes 18:15.

Jézusnak „olyannak kellett lennie”, mint Mózes.

Most pedig, atyámfiai, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek ezt, miképpen a ti fejedelmeitek is. Azokat pedig, amelyeket Isten előre megjelentett minden ő prófétájának szája által, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, ekképpen beteljesítette. Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljöjjenek a felüdülés idei az Úr színétől; és hogy elküldje Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett; akit az égnei kell befogadnia mind az időkig, amikor helyreállítatik minden, amiről Isten szólt minden ő szent prófétájának szája által a világ kezdetétől fogva. Mert Mózes valóban ezt mondta az atyáknak: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Isteneitek, a ti atyátfiai közül, mint engem; őt hallgassatok mindenben, valamit csak szól néktek. És léssen, hogy minden lélek, amely nem hallgat arra a prófétára, kiirtatik a nép közül. De mind a próféták is Sámuelről fogva és azután következők, valahányan csak szóltak, szintén ezekről a napokról jövendöltek. Cselekedetek 3:17–24.

A vég ideje Mózes történetében az ő születése volt, és ez Krisztus születését jelképezte. Mind Krisztus, mind Mózes születésekor megnövekedett az ismeret, amely próbára tette azt a nemzedéket. Születésük ismerete arra indította mind Egyiptom, mind Róma sárkányi hatalmát, hogy megkísérelje megölni a prófécia által megígért személyeket. A dombokon levő pásztorok és a keletről jött bölcsek azokat jelképezik, akik megértették az ismeret megnövekedését a vég idején.

Amit általában figyelmen kívül hagynak, az az, hogy a vég idejében két útjelző van. Nemcsak Mózes született meg, hanem három évvel korábban testvére, Áron is megszületett. Krisztus születése előtt hat hónappal unokatestvére, János született meg. Az 1798-as évet ismerik fel leggyakrabban mint „a vég idejét”, és 1798-ban a fenevadat (a politikai apparátust), amelyen a parázna a sötét középkoron át lovagolt, megölték, és egy évvel később az „asszony” is meghalt, aki azt a fenevadat megülte.

1989-ben két elnök volt. Reagan uralkodott az 1989-es beiktatásig, majd az első Bush kezdte meg uralmát. Az ezerkétszázhatvan év végét a babiloni hetvenéves fogság jelképezte előre, és amikor Kürosz tábornok, Dárius unokaöccse, a lakoma éjszakáján kivégezte Baltazárt, Dárius volt a tényleges király. Dárius és Kürosz annak a vég idejének két útjelzőjét képviselik.

Mózes és Áron, János és Jézus, Dárius és Círus, a pápaság és a pápa, valamint Reagan és Bush közötti prófétai kapcsolat mind a prófétai világosság forrása, ha azokat a helyes módszertan szerint tanulmányozzuk. Amire itt rá kívánunk mutatni, az az, hogy János, Jézus unokatestvére, a pusztában kiáltó szózat volt, akit előképezett Mózes testvére, Áron, aki a pusztába ment Mózes elé, hogy az ő szócsöve legyen.

Krisztus felkenetése előtti harmincéves időszakban, valamint az antikrisztus előtti harminc évben van egy útjelző, amely egy „hangot” azonosít. Krisztus esetében ez János pusztában kiáltó hangja volt. 533-ban Justinianus rendeletet adott ki, amely az antikrisztust az eretnekek megigazítójaként és az egyház fejéül azonosította. Justinianus rendelete volt az a „hang”, amely előkészítette az 538-ban, az Orléans-i Zsinaton hozott vasárnaptörvényi „rendeletet”.

Kürosz tábornok serege volt az a hang, amely azonosította, hogy Dárius Babilon meghódítása küszöbön áll.

„Círus seregének megjelenése Babilon falai előtt a zsidók számára annak jele volt, hogy fogságukból való szabadulásuk közeledik. Több mint egy évszázaddal Círus születése előtt az ihlet név szerint említette őt, és feljegyeztette azt a tényleges művet, amelyet véghez kellett vinnie, amikor Babilon városát váratlanul elfoglalja, és előkészíti az utat a fogság fiainak szabadon bocsátására. Ézsaiás által ez az ige hangzott el:”

„Így szól az Úr az ő felkentjéhez, Círushoz, akinek jobbját megfogtam, hogy népeket hódoltassak meg előtte; ... hogy megnyissam előtte a kétszárnyú kapukat, és a kapuk be ne zárassanak; előtted megyek, és az egyenetlen helyeket egyenessé teszem; az ércajtókat összetöröm, és a vaszarakat levágom; és neked adom a sötétség kincseit és a rejtékhelyek elrejtett gazdagságait, hogy megtudd, hogy én, az Úr, aki neveden hívtalak, Izráel Istene vagyok.” Ézsaiás 45:1–3. Próféták és királyok, 551.

Amikor felismerjük, hogy egy prófétai „vég idejét” két tanú vagy két jelzőpont állapít meg, akkor azt is felismerhetjük, hogy a két jelzőpont egyike a közeledő történelem azonosítását, bejelentését vagy figyelmeztetését képviseli. Áron, János, Círus és Jusztiniánusz olyan jelzőpontot képviselnek, amely megelőzi a vég idejét. Az 1798-ban bekövetkező vég ideje az 1776-tól 1798-ig terjedő időszak vége. E történelem közepén levő jelzőpont a pusztában kiáltó szó a közeledő történelemre vonatkozóan. Ez a történelem egy olyan kiadvánnyal kezdődött, amely elutasította akár egy király, akár egy pápa diktatórikus uralmát, és egy olyan kiadvánnyal végződött, amely egy diktátor jellemét képviselte. A középen levő kiadvány a közelgő történelemre vonatkozó „figyelmeztetést” képviselte, és a figyelmeztetés az volt, hogy az Egyesült Államok Alkotmányát e történelem végén felforgatják.

A történelemnek az a vonala 1989-ben kezdett megismétlődni, és a vasárnaptörvénynél ér véget, amikor elutasítják a pusztából jövő, kétszáz évvel korábbi, 1789-ből származó figyelmeztetést. 1989 a negyvenedik vers végén jelölt vég ideje volt, és egybeesik az 1798-ban lévő vég idejével. 1989 összhangban áll 1776-tal, a vasárnaptörvény pedig 1798-at jelképezi. Annak a történelemnek a közepén, amelyben minden látomás hatása beteljesedik, az a történelem, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, és 1789 figyelmeztetéséig tart, beteljesedik, és az Alkotmányt felforgatják. Kell lennie egy útjelzőnek középen, mert Isten soha nem változik. Ez az útjelző figyelmeztetést jelképezne arra a prófétai történelemre nézve, amely a hamarosan eljövendő vasárnaptörvénnyel kezdődik.

1989 jelöli a negyvenedik versben „a vég idejét”, amely a negyvenegyedik versben a vasárnaptörvényhez vezet. A vég ideje után, de a vasárnaptörvény előtt érkező figyelmeztető

üzenet 2001. szeptember 11-e volt. Arra figyelmeztet, hogy e történelmi időszak lezárulásakor a harmadik jaj, amely 2001. szeptember 11-én érkezett, és azonnal visszatartott, ismét le fog sújtani váratlan meglepetésként, és városok ezrei fognak elpusztulni. Amikor ez a pusztulás bekövetkezik, Sátán megkezdi csodálatos munkáját, és ez a munka a hamarosan eljövő vasárnap törvénnyel kezdődik.

„Bárcsak Isten népének volna érzéke a városok ezreit fenyegető küszöbönálló pusztulás iránt, amelyek immár szinte bálványimádásnak adattak oda! De sokan azok közül, akiknek az igazságot kellene hirdetniük, testvéreiket vádolják és kárhoztatják. Amikor Isten megtérítő ereje hat az értelemre, határozott változás áll be. Az emberek nem éreznek majd hajlandóságot a bírálatra és a rombolásra. Nem foglalnak el olyan álláspontot, amely megakadályozza, hogy a világosság a világra ragyogjon. Bírálgatásuk, vádaskodásuk meg fog szűnni. Az ellenség erői csatarendbe állnak. Súlyos küzdelmek állnak előttünk. Zárkózzatok fel egymáshoz, testvéreim, zárkózzatok fel egymáshoz. Kapcsolódjatok Krisztushoz. „Ne mondjátok: Szövetség!... és félelmüket ne féljétek, se ne rettegjétek. A seregek Urát, őt szenteljétek meg; ő legyen félelmetek, és ő legyen rettegésetek. És ő szenthellyé lesz; de megütközés kövévé és botránkozás sziklájává Izráel mind a két házának, törre és hálóvá Jeruzsálem lakosainak. És sokan megütköznek közöttük, és elesnek, összetöretnek, törbe esnek és megfogatnak.”

„A világ színház. A szereplők, lakói, arra készülnek, hogy eljátsszák szerepüket az utolsó nagy drámában. Isten szem elől tévesztetett. Az emberiség nagy tömegei között nincs egység, kivéve amikor az emberek szövetkeznek önző céljaik megvalósítására. Isten szemléli mindezt. A lázadó alattvalóra vonatkozó szándékai beteljesednek. A világ nem adatott emberek kezébe, jóllehet Isten egy időre megengedi, hogy a zűrzavar és a rendetlenség erői uralkodjanak. Egy alulról jövő hatalom munkálkodik azon, hogy előidézzé a dráma utolsó nagy jeleneteit,—Sátán Krisztusként jelenik meg, és a hamisság minden csalárdságával munkálkodik azokban, akik titkos társaságokban kötik össze magukat. Akik engednek a szövetkezés szenvedélyének, az ellenség terveit valósítják meg. Az okot követi az okozat.”

„A törvényszegés csaknem elérte határát. Zűrzavar tölti be a világot, és hamarosan nagy rettegés száll az emberekre. A vég igen közel van. Nekünk, akik ismerjük az igazságot, fel kell készülnünk arra, ami mint mindent elsőprő meglepetés, hamarosan a világra szakad.” Review and Herald, 1903. szeptember 10.

Az a figyelmeztetés, amelyet az Alkotmány 1789-ben történt bevezetése jelképezett, a harmadik angyal figyelmeztetése, amely a második Kádeshez tér vissza, amikor a száznegyvennégyezer elpecsételése megkezdődik. Ez a figyelmeztetés a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének első hangja, és abban az időben nemcsak New York városának nagy épületei omlottak le, hanem magának az Alkotmánynak a lényege is megváltozott. Az Alkotmányt az angol jog alapján írták meg, amelynek alapvető filozófiája egyszerűen így határozható meg: „az ember ártatlan, amíg bűnössége be nem bizonyosodik.” Az Alkotmányt azzal a céllal írták meg, hogy elutasítsa azt, amit római jogként ismerünk, amelynek alapvető filozófiája egyszerűen így határozható meg: „az ember bűnös, amíg ártatlansága be nem bizonyosodik.”

Az 1789-ben a pusztából jövő figyelmeztetés, amelyet az Alkotmány jelképez, a 2001. szeptember 11-i figyelmeztetést jelképezi, és a lángoló épületek nemcsak szó szerinti beteljesedéssel jelölték meg azt a történelmet, hanem a Patriot Act elfogadása is a figyelmeztetést képviselte.

A Patriot Actet (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) röviddel a 2001. szeptember 11-i terrortámadásokat követően terjesztették be az Egyesült Államok Kongresszusa elé. A törvényjavaslatot 2001. október 23-án nyújtották be a Képviselőházban, és 2001. október 24-én a Szenátusban. George W. Bush elnök 2001. október 26-án írta alá törvényerőre emelve. A Patriot Act célja az volt, hogy megerősítse a kormány képességét a terrorcselekmények kivizsgálására és megelőzésére, továbbá kiterjessze a megfigyelési és bűnüldözési hatásköröket, és elvetette az angol jog azon alapvető és elemi elvét, amely szerint az ember mindaddig ártatlannak tekintendő, amíg bűnössége be nem bizonyosodik. A kormányzaton belüli elit mind a mai napig arra használja, hogy megkerülje a törvényes eljáráshoz, a magánélethez és a tisztességes tárgyaláshoz való jogot.

E tanulmányt a következő cikkünkben folytatjuk.

„Mi a mi állapotunk ebben a félelmetes és ünnepélyes időben? Jaj, milyen kevélység uralkodik az egyházban, milyen képmutatás, milyen csalás, milyen öltözködési hiúság, könnyelműség és szórakozáskedvelés, milyen vágy az elsőségre! Mindezek a bűnök elhomályosították az elmét, úgyhogy az örökkévaló dolgokat nem ismerték fel. Vajon ne kutassuk-e az Írást, hogy megtudjuk, hol állunk e világ történelmében? Vajon ne szerezzünk-e értelmet arra nézve, hogy milyen munka végeztetik érettünk ebben az időben, és milyen helyzetet kell nekünk, mint bűnösöknek, elfoglalnunk, miközben ez az engesztelési munka folyamatban van? Ha lelkünk üdvösségét bármire becsüljük, határozott változást kell tennünk. Az Urat igaz bűnbánattal kell keresnünk; lelkünk mély töredelmével kell megvallanunk bűneinket, hogy eltöröltessenek.”

„Nem maradhatunk tovább a megbabonázott földön. Gyorsan közeledünk kegyelmi időnk lezárulásához. Vizsgálja meg minden lélek: Hogyan állok Isten előtt? Nem tudjuk, milyen hamar kerülhetnek nevünk Krisztus ajkára, és ügyünk véglegesen eldőlhethet. Ó, milyenek lesznek ezek a döntések? Az igazak közé számíttatunk-e, vagy a gonoszok közé soroltatunk?”

„Kelj fel a gyülekezet, és bánja meg Isten előtt elhajlásait. Ébredjenek fel az őrállók, és adjanak határozott riadót a trombitával. Ez olyan figyelmeztetés, amelyet határozottan kell hirdetnünk. Isten így parancsolja szolgálóinak: »Kiáltás teljes torokból, ne kíméld; emeld föl hangodat, mint a trombita, és hirdesd népemnek bűneit, Jákób házában vétkeit!« Meg kell nyerni a nép figyelmét; ha ez nem történik meg, minden erőfeszítés hiábavaló; még ha a mennyből szálló angyal szólna is hozzájuk, szavai sem használnának többet, mintha a halál hideg fülébe beszélne. A gyülekezetnek cselekvésre kell ébrednie. Isten Lelke addig soha nem jöhet el, amíg ő maga el nem készíti az utat. Komoly szívvizsgálatnak kell lennie. Együttes, állhatatos imádságra van szükség, és arra, hogy hit által igényt tartsunk Isten ígéreteire. Nem a test zsákruhába öltöztetésére van szükség, mint az ókorban, hanem a lélek mélységes megalázkodására. Nincs semmi okunk az önelégültségre és az önfelmagasztalásra. Meg kell aláznunk magunkat Isten hatalmas keze alatt. Ő meg fog jelenni, hogy megvigasztalja és megáldja az igaz keresőket.”

„A munka előttünk áll; belefogunk-e? Gyorsan kell dolgoznunk, rendületlenül kell előrehaladnunk. Készülnünk kell az Úr nagy napjára. Nincs vesztegetni való időnk, nincs időnk önző célokkal foglalkozni. A világot figyelmeztetni kell. Mit teszünk egyénileg azért, hogy a világosságot mások elé vigyük? Isten minden emberre rábízta a maga munkáját; mindenkinek megvan a maga szerepe, és ezt a munkát nem hanyagolhatjuk el anélkül, hogy lelkünket veszedelemnek ne tennénk ki.”

„Ó, testvéreim, megszomorítjátok-e a Szentlelket, és eltávozásra készítitek-e? Kizárjátok-e az áldott Megváltót, mert felkészületlenek vagytok jelenlétére? Hagyjátok-e a lelkeket elveszni az igazság ismerete nélkül, mert túlságosan szeretitek kényelmeteket ahhoz, hogy hordozzátok azt a terhet, amelyet Jézus hordozott értetek? Ébredjünk fel az álomból. „Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, ordító oroszlánként jár szerte, keresve, kit nyeljen el.” Review and Herald, 1887. március 22.